

Tanja Milutinović

FRUŠKOGORSKI ANĐEO

Palimo tanke, mirisne sveće. Beskrvne kaluđerice pevaju i žmure. Glasovi im se upliću kao tela. O kako poju! Zvuci lepote uvijaju se u milozvučje. Hor anđela peva. Bruji roj sitnih, zlatnih pčela.

Naspram nas je jedna sva mlada i bleđa, oboreni kapaka i krotkoga stava. Oko nežne sestre su crne krute halje. Glave nakrivljene i opuštenih ruku, providno belog lika snuje i poje....

OGLEDALA DUŠE

Pogledala sam ga u oči. Pokušavao je da navuče neki izraz sete, ali kulise malih tamnih krugova bile su poduprte rešenošću.

Usta su se složila u setni osmejak prateći pokušaj.

Bilo je izvesno da prisustvujem mimikriji drame. I tada me je nešto moćno odbacilo unazad: „Ovde više nema ničega za mene” pomislih.

POSLEDNJA VEČERA

Pizze su bile baš pozamašne. Sa odličnim apetitom je slistio svoju, a zatim i pola moje. Pošto je završio, zavalio se da olakša varenje.

– Hoćemo li sad da pričamo o nama? – pitao je gladeći trbuh.

– ?

– Kako šta? Pa to da je gotovo.